

[: V nedělu ráno, :]
 drobné dýšč padá,
 proč pak moja milá,
 proč moja jediná
 do mňa negadá.*

Vyšla děvčina,
 vyšla jediná,
 jako z růže květ,
 ej, stála, stála,
 pro mě zaplakala,
 změnil se jí svět.

Čeho ty plačeš,
 čeho želuješ,
 děvčino moja?
 Proč pak nemám plakat,
 proč nemám naříkat
 nebudem tvoja.

Budeš, ty milá,
 budeš jediná,
 budeš, dá-li Bůh;
 lidé mi tě radó
 i rodiče dajó,
 nech nás sódí Bůh.

Ty budeš horó,
 ty budeš horó,
 a já dořinó;
 ty zakvitneš růžó,
 ty zakvitneš růžó,
 a já mařinó.

Ty budeš horó,
 ty budeš horó,
 a já hostincem;
 ty zůstaneš pannó,
 ty zůstaneš pannó,
 a já mládencem.

Ty budeš pannó,
 ty budeš pannó,
 v tom velkém dvoře;
 a já budu knězem,
 a já budu knězem,
 v novém klášteře.

Až my pomřeme,
 až my pomřeme,
 zkážem sám sobě,
 zlatéma řiterama,
 zlatéma řiterama,
 vyryť na hrobě.

A hdo tam bude,
 a hdo tam pojede,
 přečte sám sobě,
 co pak za kochaně,
 co za miřovaně,
 leží v tem hrobě.

734.

Z Uherské strany.

Živě.

Za-po-men, šo-haj-ku, za - po - myénaj, pred na-še okyénko

nechod - zió-vaj, pred na - še o - kyénko nen - je ces - ta,

ne-ny som pa-nenka, lež ne - ves-ta

1.

Zapomen, šohajku, zapomyénaj,
 pred naše okyénko nechodziévaj,
 pred naše okyénko nenje cesta,
 neny som panenka, lež nevesta.

* Jakož patrno z tohoto slova i některých jiných (radó = radza, hostinec = gošciniec = cesta) píseň tato jest původu polského.